

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 201

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.—Ἑξάμ. δρ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 100.— > 50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

⊗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ⊗

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΒΡΟΧΗ!

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ῃν ΣΕΛΙΔΑ:

Ἡ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ
ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΝ
ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ L. RILA

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Μιά στιγμή προηγουμένως μ' αγαπάω και τώρα αντίβρα... Σ' ενοιωθα τόσο κοντά μου, τόσο δική μου, τόσο φίλη από το πιά μακροπρόθεσμο...

Γυρεύω... Ποιά κάρτα έχετε έναντιόν μου, να κάρτα μουστρηδής, να κάρτα πάντα άγνοστη, να κάρτα κλεισμένη από μια λέξη, από μια χειρνομία, από μια σιωπή...

Αυτό το συνεπαισμένο μάτωπο, αυτή η κλισματάρα σιωπή σου, αυτά τα νευρικά κλεισμένα πόδια σου, με έκανε αυτή η μησικάκη κενυχή του χείλους σου...

Μα γιατί να σε ρωτήσω; Εξού καιλά πως δά θα μου είπης την πραγματική άφορη της κάρτας σου, που θα μπορούσα δίχως άλλο να την γιαντρέψω σε μιά στιγμή...

Προτιμάς να μου πεις ζηλιόρικα, θέλεις να μείνει αυτός ο τόκος μεταξύ μας, που μαζί μ' άλλους τέτοιους τόκους τον παρθεύοντες σκοτεινιάζει, αδικολογήσει, την άγνημας, τη στιγμή που ή άγνημας φάπρησε να...

Μα μήπως λαιπόν; Γιατί να γυρεύεις όλα έναντιόν μου! Δέ φοβόμαι παρα μόνο την αδυναμία σου και τα δάκρυά σου. Τ' άλλα όλα σου, της φρεσίας σου και του; θυμού σου, δεν τα φοβάμαι τό ξέρετε. Και τρωμάζω μνή ξυπνήσης μ' αυτά τό σκληρό άνδρικό ενστικτό του τυράννου που κοιμάται μέσα μου, τρωμάζω μή μ' άναγκάζω να γίνω άπέναντί σου ό έκδοξ που θέλω να γίνω.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΞΕΝΗ ΕΦΕΥΜΟΓΡΑΦΙΑ HOTEL GORLOFF

Ο παλαιός γραμματέυ; της δημοχίας, πανσανίας ήη και κάτοικος μίας εκασιακής πόλεως, κ. Κογκούι, έρχόκετο νη πάη στο Παρίσι, όπου ένας γνωστός του βουλευτής του ελεε υποσχεθή να του βρή μιά θέα.

Την επομένη έρχόκετο ν' αναχώρησθ σιδηροδρομικά. Έπειδή όμως ν' πρώτη φορα έπιγαυε στο Παρίσι και δέν ήξερε πού να μείνη, ρώτησε τό βράδυ στο φαρέντιο μερικούς φίλους του, που ήξεραν τό Παρίσι, να τον συμβουλευθούν.

— Έφτε με κανένα καλό και οικονομικό ξενοδοχείο ένουν; — Ναι, ναι... να σου συστήσω γώ ένα γνωστό μου, όπου θα μείνης τελείως εύχαρηστημένος! Έσπασε ν' άπαντήσθ ό Μπεζαγκέ, αυτός ό διαβρολεμένος Μπεζαγκέ, ό φαρημαιοποιός, που δέν ελεε άλλο στό νου του παρά να σκαρώνη φάρες στους άφελούς.

— Α, πές μου λοιπόν! — Αν θέλης να περάσης καλά, Κογκούι, να πές στο hotel, (— ξενοδοχείον ή μέγαρον, διφορομνή σημασία) Γκορλόφ, όδος Γρενέλλης 163. Ελεε ένα ξενοδοχείο κρητής τάξεως. Και όχι πολύ άκριβό. — Αν μάλιστα σου ζητήσουν πολλά, δέν έξεις παρά να πής ότι πηγαίνεις έμ μέρους του πρίγκηπος.

— Ποιανού πρίγκηπος; — Ελεε ένας πρίγκηπος που έγνωρίσα όταν ήμνα στο Παρίσι και μέ τη μεσαλβήσι μου μου έπιραν πολύ φτηνά σ' αυτό τό ξενοδοχείο. Πές: έμ μέρους του πρίγκηπος, άπλω, κι' αυτό άρκεί.

— Σ' εύχαριστώ, καλέ μου, Μπεζαγκέ. — Ορισμένους έκεί θα πάω, ελεε ό Κογκούι και άπεχάρεττσε όλη την παρά πηγαίνοντας να κοιμηθί γιά νάχθ όρεξι αύριο γιά τό ταξείδι. — Α τό φρονικά, θα την πάθι μιά χαρά ό έφώνωθε ό Μπεζαγκέ μόλις έφυγε ό Κογκούι.

Τό ότέλ Γκορλόφ δέν ελεε ξενοδοχείο αλλά ίσωςτικό μέγαρο όπου κάθεται από πολλά χρόνια ένας ρόσος πρίγκηψ Γκορλόφ. Το όνομα: Hotel Gorloff ελεε γραμμένο με χρυσά γραμματα πάνω απ' την πόρτα, όπου συνθήκεται σε πολλά σπίτια άρχοντες άριστοκρατικούς οικογενειών. Γέλοια που θά κάνουμε!...

— Τη επομένη ό δυστυχής Κογκούι, ακολουθών κατά γράμμα τους οδηγίες του Μπεζαγκέ, έσημεινε στην πόρτα του ότέλ Γκορλόφ. — Τι έκιθυμίτε; τόν ρώτησε ό λαμποκοπών μέσα στην άσπαστόταυσα λιβρέαν πορτιέρη; που του άνοίξε.

— Ένα δωμάτιο, σάς παρακαλώ. — Δωμάτιο; έπαγαλαρέν ό ύπερητές έν άπορη. Τι να τό κίνετε; — Για να κοιμηθώ, χριστιανέ μου! Έρχομαι έμ μέρους του πρίγκηπος.

— Η λέξις αυτή ελεε άκοφοραστικόν άποτέλεσμα. Ο πορτιέρης έβγαλε τό κισκέτο του και άπήνητος: — Ο κύριος πρίγκηψ ταξειδεύει, θα έλθθί όμως άργια τη νύχτα. Περάστε στον καμαριόρη ν' ελεε οδηγηση.

Ο Κογκούι εκάσας πολλούς διαδρόμους και δωμάτια με έκιπλα ντυμένα στο βελούδο κι' στο άσημ, τά όποια τόν έβλεαν σ' άνησυχή. Μήπως θα του ζητούσαν πολλά; Μα καιλά άφη ό ήξερε τέ μέρους του πρίγκηπος...

Σόν καμαριόρη, ό όποιος τόν ύπεδέθη, ό Κογκούι ελεε μετα θάρους: — Δόστε με ένα δωμάτιο, σάς παρακαλώ. Έρχομαι έμ μέρους του πρίγκηπος. Ο καμαριόρης δέν έφνη καθόλου να έκπλήσσειται.

Πράγματι, ελεε, ό κύριος πρίγκηψ με είδοποιήσε ότι περιμένει άποψη ένα πρόσωπον, τό όποιον θα κοιμηθή εδω και να τεθώ στάς διαγαγύς του. Δέν έχω κολλυκάρι εδω και δέν ξέω της συνήθειάς του κυρίου. Άλλά τό πρόσωπον αυτό θα ελεε βέβαια σέξ.

— Έλεει και ρώτημα, φίλε μου; — Για να λέξω την αλήθεια ό Κογκούι, παραξενεύτησε όταν άκουσε πως ό πρίγκηψ ελεε προειδοποιήσε περί της άφίξεώς του. Άλλά ένόμισε ότι ό Μπεζαγκέ θα τόν ελεε είδοποιήσει, και γι' αυτό άφρηκε τόν καμαριόρη να τόν δηγήσθ σ' ένα πολυτελέστατο δωμάτιο, του όποιου ό κλειτός τόν είδομπεσε.

— Τα καλλά τής κεφαλής μου θα μου ζητήσουν έδω μέσα είμολογήσε ό άτυχής Κογκούι. — Επίσης του έκαμε έντύποισε ότι αυτό τό ξενοδοχείο δέν έφαινετο να φιλοξενή πολλούς ταξειδωτές. Άπολύτως ήγηυια επεκοίετι.

— Θά τρέχουν έξω στις δουλειές τους, έσκέψθη. — Και άπου έκαμε την τουαλέτα του, έβγησε κι' ετύς να περιδιαβήσθ τό Παρίσι. — Αμα έντύπωσε, έπαγς σ' ένα ρεστοράν τρέτης τάξεως και γύρισε στό ύποτιθέμενο ξενοδοχείο, τράβηξε στό δωμάτιο του και κατεκλήθη στο μαλακώτερο και πολυτελέστερο κρεβάτι που μαρούσε να άνειρευθί ποτέ. Σέ λίγο δέ άπεκοιμήτα μακαριώς, εύλογών τόν καυμένο τό Μπεζαγκέ.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως ένα φίλημα στό μάγουλό του τόν έξύπνησε... Ναι, ένα πολύ παραέσο φίλημα. — Άνοίξε τά μάτια του και στό ήμισφείο του άμμοζούδι άέκρησε σκυμμένο ένάντιον του ένα γιγαντόθιν άνδρα, με σπυνά γένεια, ό όποιος τόν άγκάλιαζε τρυφερότατα και περικαθόστατα.

Τρομαγμένος, σαστισμένος ό Κογκούι έβγαλε μιά άγριοφωνάρα, στην όποιαν άπήνησε με μιά άγριοφωνάρα, έπίσης, έκείνος που τόν άγκάλιαζε και του ελεε: — Τι... τί συμβαίνει εδω; Τι διάβολο θέλεις εδω χίμο έσύ; — Κι' εσύ; — Έγώ είμαι στό σπίτι μου, χίλιο διαβόλοι! Είμαι ό πρίγκηψ Γκορλόφ.

— Ο πρίγκηψ; Τότε θα έφτετε τ' όνομά μου, ό Μπεζαγκέ θα σάς έχει μιλήσει γιά μένα... Είμαι ό Κογκούι... — Α! ελεε ό Κογκούι; — Άδισκά μου λαιπόν την γωνία, ήλιθις, γιά να μη σε πετάξω απ' τό παρθέρο. Πώς σ' έμπασαν εδω μέσα αυτού οι βλάκες οι ύπερητες! Έχει ξεανακουστή αυτό... νάθεθ εδω γιά μιά χαριτωμένη συνάντησι και να βρω τό μούτρά του!

— Γιατί πρέκει να σάς πω ότι τό πρόσωπο που άνεμένετο από τόν πρίγκηψ και που δέν ελεε έλθει, ήταν μιά ώραία γυναίκα. — ΛΟΥΙΣ ΣΟΝΟΛΕΤ

ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΟΝ ΕΞΕΛΘΘΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Τό περιήμον βιβλίον τόν επικόρουσ όμιλιών του σε βασιμώτατον Άγκάθα γέλου

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

Ο γυναικολόγος κλειυτήρ γιατρός κ. Μαμίδης ελεεχθη από όλίγων ημερών την έπίσπεψιν μίας πολύ καλής κυρίας, ή όποια του ελεε, ξεκουμπώνοντας τό άδιάρρο, ό της.

— Είμαι άρρωστη, γιατρέ. Κάτι έχω στην κοιλία μου. — Μάλιστα, τό βλέπω, κυρία, άπήνησε ό γιατρός ό όποιος άμέσως διέκρινε ότι ή κυρία εύρίσκετο στην πλέον ένδιαφέροσα κατάσταση.

— Ναι, γι' αυτό, έχω ένα έξόγκωμα στην κοιλία. — Έξόγκωμα τό λέτε αυτό; — Και βέβαια έξόγκωμα ελεε. Φαντοσθήτε ότι ελεε άρρωστοί μήνες τώρα που δέν νιώθω καλά. Στην αρχή ελεε κατι τυχαλάμιες της καρδιάς, ζάλες, κακοστομίες κι' ύστερα άργια να πρησκια ή κοιλία μου. Παρετήρησα και διάφορα άνωμαλα φααινόμενα, ήδη άλλα, όμαλλά και τυχικά έξεφανίσθησαν. Και έκπειδή ό όσνα αυάνει τό κακό, ήδη να με γιαντρέψετε απ' ούτό τό έξόγκωμα.

— Άλλο, κυρία, δέν θα περιμένετε πολύ και θα γιαντρέψθ μόνο του. Γιατί ίσπε... πόσά να σάς τό πω;... τέλος πάντων σε λίγο θα γίνετε μητέρα... — Μητέρα! Καλέ τί λέτε τώρα γιατρέ; Δέν ελεε δυνατόν!

— Μα, κυρία... — Άδύνατον, σάς λέω, γιατρέ... Δέν είμαι έγ-γυος. — Και τό έβεβαίωσε με τόση πεκοίθησι ώστε ό γιατρός εκλονίσθη λίγο και, γιά να ελεε άλλος πεδί της διαγνώσεώς του, την ύπέβλεψε εις λεπτομερη έξέτασιν. Άλλά και όταν ή έξέτασις έτελειώσε, τής έπανέλεβε: — Έτσι, όπως σάς ελεε ελεε, άγχαρητή κυρία. Και θάρθθ μάλιστα πολύ γρήγορα. Άύριο ή μεθαύριο τό άργότερον πρέκει να φωνάξετε μιά μωμή.

— Γιατρέ, εδύλωσε ή κυρία, σάς επαναλαμβάνω ότι δέν ελεε δυνατόν να είμαι έγγυος. Και ό λόγος ελεε άπλουστάτος: είμαι χήρα πολύμου. — Συλλυπητήρια, μαμάμ. — Εύχαριστώ, γιατρέ. Έπομένως δέν είμαι πιά κανένα άνήθερο κοριτσάκι ώστε να μνή έξω τί χρειάζεττα γιά να γίνω μιά γυναίκα μητέρα.

— Τό φαντάζομαι, κυρία. — Άρου λοιπόν τό φαντάζεσθε, σάς λέω ότι δέν έγινε ότι χρειαζέττα γιά να γίνω μητέρα. Και έκπειδή δέν είμαι Θεοτόκος, σάς παρακαλώ να μου πτή τί έχω. — Μα σάς ελεε, κυρία μου. Έπί του παρόντος δέν έχετε τίποτε. Άλλά αύριο θα έχετε ένα μωμέ.

Η κυρία εκίασε τό σαγόνι με τό χέρια της, έσκέψθη λίγο κι' ύστερα ελεε: — Ένα μωμέ... μα πως;... πως;... α!... βέβαια... βέβαια! Έτσι θάγνε. — Δέν σάς τό έλεγα εγώ, κυρία; ύπεροήθησε ό γιατρός.

— Όχι, γιατρέ, ποτέ δέν θα μπορέσετε να φαντασθήτε τί μου συμβαίνει... — Σας συμβαίνει να είστε έγγυος κυρία... — Καθόλου... δηλαδή, θέλω να πω... ελεε πρωτάκουστο... τρομερό... Α, τόν καληάνθρωπο! Ναι... έξ αιτίας αυτής της έλλειψεως τόν σπειών, άπότου έχρησε, καθούμαι στην άδελφή μου... σ' ένα δωμάτιο δίπλα στην κρησνατοκάμαρα της... Και ό άντρας της, που γυρίζει κάθε βράδυ τυφλα στό μεθιστο, θάκα νειναιτα κάποια νύχτα στό σπίτι σήρας, κι' αντί να πάη στην γυναικα του ήρθε σε μένα... κι' έκπειδή κοιμάμαι βαθύτα, δέ θα τόν πηρα χαμπαίρι. α, τόν καληάνθρωπο... τόν καληάνθρωπο, τί μωμικανι!.. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

— Τό πρώτο κράγμα που ελεε ή κυρία Πηνελόπη μόλις μπήκε στο έγκατελειμένο διαμέρισμα της νεαρής δικτυλογράφου, ήταν ή επιστολή τά χιλιάδων που της ελεε άφίση ό άπάχη. — Φυσικά, ή κυρία Πηνελόπη έπεσέκασε τό παύ χιλιάδικο κι' έφύλαξε τό γράμμα τό όποιον σήμερα τό πρωί πήγε κι' έδειξε στό δήτην παραγγελιοδόχο φίλο της, τόν κύριο Τιμολόβου.

Και ό ύποκοπος αυτός άνθρώπος και έπίσης ύποκτη γρηά, έσπασαν τό κεράλι τους γιά να καταλάβουν τί ούί άνθρώπος μωρούσε ναταν αυτός ό άπροσδέκτης προστατής του κοριτσιού που έξεμαύλιαν και κρατούσαν στα νύχια τους.

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια 11η)

— Κυρία, άν έντός τριών ημερών δέν λάβω ελόησις περί της Τζούλιας, θα πάω στην Άμερικανική Πρεσβεία. Γιατί, έκεί τέλους, πρέκει να σάς τό πω τόρα, άπου μου δίδεται εύκαιρία, ύπάρχουν πολλά άλλόμοτα και άνεξήγητα πράγματα σ' αυτή την ιστορία της τοκοθετήσεως της άδελφής μου στη Νέα Ύόρκη. Έάν ή άδελφή μου θέλησε να μού κρύψη τίποτε και άν έχρησιμοποίησε σάς γι' αυτό, θα της γνωρίσω ότι με δυσχρόστως πολύ. Έν πάση περιπτώσει, άν δέν βρήτε τη διεύθυνσι της Έταιρείας όπου εργαζέται, ή Πρεσβεία θα προβή βεβαίως σ' όλες της άναγκαίτες έρευνες και άσφαλώς θα την εύρη γρήγορα, άπου θα της δώσω ένα όνομα και ώρισμένες ημερομηνίες. Και σεις, κυρία, δέν μοκρεíte να μείνετε έτσι χωρίς να μου δώσετε μιά θετική πληροφορία γιά τη Τζούλια.

— Α, μα άν ήξεύρατε την άνησυχία μου! Έφώνωθε ή κυρία Πηνελόπη. Δέν ήθελα να σας την φανερώσω γιά να μνή αέξηση τή δική σας άνησυχία. Άλλά τώρα, άγαπητέ μου φίλε, σου έμολογώ ότι από δέκα πέντε μέρες τρέμει νευρολετικώς τό φυλλοκάρδι μου. Και έκπέπομαι ότι ή ή άδελφή σου ελεε ένα τέρας άχαριστίας και μά; έξέχασε κι' εόνα κι' έμένα, ή της έτρυσε κάποιο συμβάν. Αν συμβαίνει τό πρώτο λυκούμαι πολύ, άν τό δεύτερο ή άπελπίσια μου δέν περιγράφεται. Και αυτή ή άμφιβολία, σε βεβαίω, ελεε και γιά μένα όσο και γιά όσνα σκληρά!

— Λαιπόν, κυρία, δέν έχουμα παρά ένα πράγμα να μάμουμε, άπήνησε ό άδελφός της Τζούλιας. Άν έντός τριών τσεσάρων ημερών έξακολουθώμας να μνή έχουμα ελόησις περί της τύχης της, θα πάμε μαζί στην Άμερικανική Πρεσβεία. Κι' έκεί θα κτυτάξουμε τόν κατάλογο των μεταλλουργικών εταιρείων της συμπολιτείας της Νέας Ύόρκης, έτσι δέ χωρίς άλλο θα ματορθώσετε να θμηθώτε τ' όνομα της εταιρείας στην όποιαν εργαζέττα ή άδελφή μου. Και τότε θα τηλεγραφώσουμε στο διευθυντή της Έταιρείας αυτής γιά να μάζε δόση πληροφορίες περί της καταλήξεώς του.

— Σήμφονοι! Έκαμε ή κυρία Πηνελόπη. Σήμερα ελεε Τετάρτη. Άν ως την ερχομένη δεύτερα δέ μάθη ή δέν εύρω τίποτε, έλάτε τό άπόγεμα, να με πάρете γιά να πάμε μαζί στην Πρεσβεία. — Θάρθθ ώρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

— Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους. — Θάρθθ άρισμένους.

ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Εν ουχείς των φιλολογικών διαγωνισμών τους όποιους έχει υιοθετήσει η «Σφαίρα»...

1ου) Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν διηγήματος με θέμα καθαρώς Χριστογενεϊατικό.

2ου) Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν εθιμογραφήματος με θέμα καθαρώς Πρωτοχρονιατικό.

Όλοι οι άγωνιστές και οι άγωνιστάς δύνανται να λάβουν μέρος εις τον ένα ή και εις τους δύο διαγωνισμούς...

Όλα τα έργα που έλαβα την εβδομάδα αυτήν, έγκριτοι ή: «Νύχτα» του κ. Μ. Βελουδι, «Τρίμορφος» του κ. Κ. Γκιουκιογιώτη...

Πολλά λάθη και όλλγη ούοσία ποιημάτων σας, κ. Χαρ. Κορη. Τα έπικριτάματα, πλην της ομοιοκαταληξίας...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΕΙΣ ΠΟΙΑΣ ΕΚ ΤΩΝ 11 ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΔΟΘΟΥΝ ΑΙΔΥΟ ΠΡΟΙΚΕΣ;

Πώς θα διεξαχθώ η ψηφοφορία των τελευταίων εβδομάδων. Μόνον ψηφοδέλτια χωρίς 50λεπτα.

Μέχρι της έσπερας που παρελθόντος Σαββάτου έλαβα τας κατωτέρους ψήφους: Υπερ της δεσποινίδος Κόρη τών Κωνσταντίνου...

Υπερ της δεσποινίδος Παρίλλον, Α. Καλογιάννης ψηφοδέλτια 50, Μ. Τεμπερ ψήφους 20, Δ. Διακόπουλος 10 ψηφοδέλτια...

Υπερ της δεσποινίδος Σεβέλη, Θ. Τζατζιμής και Ανώνυμη ανά 5 ψήφους. Υπερ της δεσποινίδος Νανσιμάς...

Υπερ της δεσποινίδος Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μ. Σπάρης, Α. Τσούκις, Α. Ασημόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Υπερ της δεσποινίδος Ονειρομένη Λευτεριά, οι κύριοι και δίδες Ν. Αρτέμις, Ι. Βασιλόπουλος...

Εκ προηγούμενων εβδομάδων Δρ. 7.187,50 Εκ της τρεχούσης εβδομάδος > 195,50

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ STOP -Νέος εθιμογραφικός έμ. εξωστία μακράν της άγαπητής πατρίδος...

Ανακασου καρτας και επιστολάς με διδας, παταχόθεν «Ξενιτευμένο σουλι»...

Ανταλλάσσω σ.ρ. και επιστολάς με μαθητρίσ Αρσαμειούς. Προτιμώ την Αθηνών και Λαρίσσης...

Μιχαήλ Ροδόπουλος Δοίς μου έξις. Μαρίτια Κοιμητόν οδός Ρίγης...

Γραμματουλλάξαι!!! Διαθέτω Τουρκικά Γραμματόσημα 1913-22...

Χαρτοπωλείον Κ. Γ. ΡΑΖΗ ίδρυθέν τ' 1889 Σταθιον 46ς Αρσαμειών Αθήναι...

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ 50 λεπτά το τευχος...

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΚΟΚΟΤΡΩΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΛΑΠΟΥΤΑ...

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΣΜΟΣ», Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Οδός Ι. Περικλέους 19

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ» ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧ. ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

Κατόπιν της διά νόμου ανατιμήσεως των εφημερίδων εις 50 λεπτά, η «Σφαίρα»...

Μέσα εις τα τόσα άλλα έξοδα του σημερινού βίου, ειπε τώσον άσημαντόν το ποσόν των 4-5 δραχμών...

Πάντος η «Σφαίρα» θεωρεί εαυτήν υποχρεωμένην, σνν τη άξήσει της τιμής της, να έπιμεληθώ έπι μάλλον την καλλιτεχνικότητα...

Αναλόγως προς την νέαν διατίμησιν, αδέξονται και οι συνδρομαί, ως εν τη πρώτῃ σελίδι καθορίζεται.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΎΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΘΥΡΩΝ, ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ ΕΥΡΩΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»...

Από σημερινό η ύπηρεσία των γραμματοθυρών, αι όποιαι ευρωσκονται εις τα γραφεία της «Σφαίρας»...

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ 50 λεπτά το τευχος...

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΣΜΟΣ», Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Οδός Ι. Περικλέους 19

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΗΛΟΣΙΑΣ ΔΕΙΞΕΙ Η «ΣΦΑΙΡΑ» ΟΥΔΕΝΑ ΕΧΕΙ ΔΙΟΡΙΣΙ...

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ού κύριος ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ λουχίους τούν ιβζώνουν άρρεβουναςτικός τς Περδικώς τ κι καραμπουζουκλής

Ίφχαριστεί χλιαρός άπαξάπαντας τς Ιφκη-θέντας αυτώ ίπι τή ούνουμαστική λουρητή τ κι τ' άκουδέλπα. Πιρικαλουόντι όθεν ούλ' οί φίλ' κι συγγινείς να μήν καρτιριών ξιχουρι-στη άπάντησ'.

Ίδιαιτίρι προουκλήεις δά θα σταλωσι.

Περδικώ μ' πλί μ' "Άσι π' νά σ' πάρ' ού διάττανου; τούν παπλάκη, ούρε καλπουβιόμπρα, τ' ή-ταν αυτίν' ή κασκάρικα π' μώφικιας; Νά γιουρτά-ζου μαθές τν περασμέν' Τιτροσόδ' κι ή αφιντιά σ' νάν τ' άστουχής ντιπ ού-λότιλα κι να μή μ' στείλις μάειδι έναν ντελιέγροφου, μάειδι έναν τουρβά ρόιδα;

Κι να μήν έξρου τί ν' άκουριθώ σης καληόφ-λους π' μ' άράταγαν για τ' ίσένα!...

—Ποιός έξρ' τί καλούδια να σώστει ή όρ-ρεβουναςτικά σ' άπ' τού χουρηγιό, ούρε κα-λότρε άνθρουκε; μώλιεγαν.

—Μήν τά ρουτάτε, δέν έχου που νάν τά βά-λου! τς άκουκρίνουμαν κι κατάκνα τ' γλίσσα μ', γιατί μαθές τίγους νάν του είπου κι ποιός νάν του πατέψ' πός μ' σκάθρουσε αυτίνου του μασκαραλήκι, ούρη μπουμπή!

Τάλλεζα γώ πουτές άκου όένα ένα τέτοιου πρῶμμα; Αί; που τούχες τού μελό σ' ούρη μερελή;

Σην άρχή ν' σ' που τν άλήθεια μι κακουφά-νικι. "Υστια όμους έκατα κι είπα μι του μ'.

—Για βάστα ούρε χαζουμήτρον, τί κάθισαι κι χουλουσκός κι χαλός τ' ζαχαρένιασ' μί δαύτ; Πουλό στινόμερδους άνθρουκος είσαι μά τν άλήθεια κι χαλός τν άγια σ' άνιευ λόγου κι άφουρημή. Σ' άσόχος αυτιν μίνια βουλά;

Άστοχα την κι σ' δέκα μ' άς πῆ παρακα-τούλια να βρη γαμπρό. Έχει τού νου τς σ' του μεχρί αυτιν; Ρίξτου κι σ' στα γλέντια κι ται-μέντου να γαν... μπά, οί καλό σ'...

Αυτά κι πουλλά άλλα μερμηρίσας κατά φρένα κι μιτά θυμόν, βήκα στα παζάρια κι έβαλα ντελάλ' πός τν ήμέρα π' θα γιουρτάζου του είνουμά μ' θα παγή του πελιεκούδ' κι' όποι-ους θέλ' νάρθ' σ' του σπτι μ' να γλιεντήσ'.

Τν Τριτ' τού βράδ' πῆγα κι στα γραφίγια τς «Σφαίρας» άπ' ήταν μαζουμέν' ούλ' οί ντελμπεντέδες.

—Γειά σ' Μήτρον, μουεικαν. Γιουρτάεις αυριγιου;

—Άμ' πός δά. Μίνια βουλά τού χρόνου είναι τ' άη όμητρού κι θα μή γιουρτάζου;

—Κι δέχαι ίσκικέιν;

—Ίσκικέιν μαναχά;

—Άμ' τί άλλου;

—Κι πιακάσα, ούροι θεουσκουτουμέν'!

—Κι τί πιακάσα δέχαι;

—Ότ' προουαίρειτ' ού πῆσα ένας.

—Καλά θα σ' στείλιμ, μουεικαν κι' έφαγα.

Κι' άνήμερα τν Τετράδ' μπουνορά μπουνορά άρχισαν γάρχουναί τά πιακάσα.

Ού κύρ διαφυντής μώστλε ένα μουσαράκι τ' γαλάτου.

Ού άρχισυντάχτε ούλα τά σύνεργα κι τά μαραφέτια τ' μανικίου.

Ού Ρουμέου; μίνια τούρτα σ' του σκάδιου τς καρδιάς φτιασμέν'.

Η δεσποινίδα Νόρα μίνια εύραία χυλόπηττα.

Ού Π. Νολέου; μίνια άνθουδέσι' καμπρου-λάχανου.

Ού Μ. Στήριους δέκα μπουκάλες σαμπάνια μενιδιάτη.

Ού μαράμπα Άγκαθάγγιλου; τού βιβλίου τ'.

Ού Βλάμε μίνια κῆμα για να οί σκουτόσου.

Η Γαρεφούλα μίνια γραμματική.

Ού άρχιεργάτε; μώφιασε τού μουλέτου π' γλιέπς σ' τν κουρφή.

Ού πιασής μ' τού τύκουσι. Κι' έπειτα συνέχεια.

Τόσα πουλλά πιακάσα ίέλαβα άπ' έφαγαν κι' ήπιαν γινναία ούλ' οί καλίσμέν' κι μώ-μναν άκόμα για να πουρέψου κανιά βδουμάδα παραλίου.

Κι' άν άρουτάς κι' για τού γλέντ' μέχε' τ' άλλου προύτ' βάσταξί.

Άς είναι όμους για να μή μείνε; παρπονυ-μέν' θά σ' πώ κι τ' άλλου: άπάν' σ' του μεθ'σι μ' έξχασα τού κάζου π' μώφικιας, ούρε ίκι-λήσμουν ζαυμφου, κι οί σάφουσα κι' ήπιαν ούλ' σ' τν ύγια σ' κι καλά στέφαγα.

Άντι τράβα τώρα να σφουγγίς τά δάκρυα σ' κι' άλλ' βουλά να μήν τού ξανακάγς.

Ταυτα κι μένου για σ' κι' άντίου μ' Μήτρον; Κουρνόγαλο;

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Έμετέβην τελεπταίος ένδοσθεν μινηματογραφός, όπου ένεκαίξετο άπό έβδομάς έργατόν τι άκατάλληλον πρὸς δεσφοινάς, τὸ όποιον άχρειον. Ούκ μένοι εώρακον πολλα κοριτσόπουλα και πλεισθας κερίας παρακολουθών

μετά γαρ τὸ όμμάτιον των έπι τῆς ταινίας.

Ην δὲ και άφθων άλλος κόσμος έκει, νῆοι, ήμίτριπτοι και ιδίως γηραλέοι πολλοί, μέγας δ' έγένετο συνωστισμός και ούχ εύρών καθέδραν έκαθέσθην όλθός, τὸ όποιον

δεινοπαθησάντων πάνυ τῶν έμπροστού ποδαριών. Θεάσας δὲ τὰ διεξαγόμενα έπι τού κανίου, κομπόρα έγενόμην ένεκειν τού σοκινίου, άμα δὲ τῆ λήξει τού θεαμάτου άπελήλυθον άγαν τεθλιμμένος και πεσορακονέμένος

και γάρ οσα είδον έπι τῆς όθόνης τού σινεμάτου ούκ είχον έπι τῆς όθόνης τού κραβάτου, τὸ όποιον ίνα τὰ ποιήσω κεραιμαδαρίων.

Ο Άγκαθάγγελος

IMITATION ΓΑΡΕΦΟΥΛΑ

ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣΗΣ ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΥ

Πολύον μου πολάκι μου σου πέμπτο τὸ φιλάκι μου.

Μάθε πολύον μου ότι ή έρωτησμένη μετά τις κολίφερνις προίξ σου μνηστίρ λιαν εθῆ-δός και τρεζάριαν έπρόκεισε εις τὸ σκολεϊόν. Έμαθα τὸ έλοιπόν και μιλῶ άφταίστος—τὸ όποιον θα πῆ χωρίς να φτῶν οδιν δρα χάρμο άμα διαβάξω—τὰ ελινηκά με τις όρθογραφί-δες του και μπορὸ τυφλις όμασι—καθώς λέ-γαι τὸ αρχαϊον ρητόν τού Σκύλου—να γρά-φτο άσματα, τραγούδια, αινίγματα και ποιή-ματα δύστυχα—λέγονται έτσι γιατί ξεφράζουν

όλο κερὶ δυστυχίς και άτοχουνας έρωτας— και όπως μιά πόλις έχει δρόμους και πλα-τίες, έτσι στή φιλοτεχνία έμαθα όλα τὰ όνό-ματα τῶν δρόμων, και τὰ σοκάκια τῆς με τῆς μεγάλης πλατίες. Ξέρο άκόμη να κάνω και πε-ζογραφίματα—τὰ λένε έτσι διότι περκατοῦσι με τούς πόδας σ' τὸ χαρτί και όχι έπ' άμάεις όπως έμεις—δῆλ, να πάρω τὸ καλάμι και να ζουγραφίσω με λόγια σ' τὸ χαρτί τὰ περιπαθί σου κῆλη όπως κάνουν συγκαρής και κοιητά-δες, και όχι σάν τῆς ζογραφῆ που πῆς να σκου-πίση τὸ κῆνδρο άπό τὸ σκόνι με μιά βρεμένη πατσαβούρα και φέβγουνε γοίγορις σάν λαγοί ή μπουγιές, γίνουναί όλα μουτζούρα και τρέχα γύρουσι! Και όχι μόνο πρόκοψη τόσο παρα να δῆς που έμαθα να γράφο μετά πολὺς προτοχτυκίας, και όχι τις συνθισμένες φράξες και για να πι-στις μετακροσεγός με σου στείλο ένα πεζογρά-φημα εις τὸ όποιον μετά πολίς προτοχτυκίας έξυκνῶ τὰ άφρισμένα κῆλη σου και τὸ όπιον διαβάξεις ίεροκρυφίος άπό τῶν μέλουσα πεθερό μου Άγκαθάγγελο, εις τῆν λαοφίλιτι ζαχαρέ-νια μου μήτιρ σου μανδάμ Γαρεμφούλα να

θαμιάξ και καμαρόσι τῆν μέ-λονη νυμφία τις, να συγινιθί ή γρανία καρδιά τις και να σπέ-ψη τῶν γάμον μας—γιατί ξερο πῆς τὰ γονικά σου άν και έχουνη σερῶς τῶν σορόκο Μαλέα δέν θέλουνη άκόμα να γίνουνη πεθερικά μου.

Μετά περισκαμόν και βριχημόν εις τὸ ότιον σου ή μανδαξέλ μνηστίρ σου Μαργαρούλα

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΡΑΣΟΛΟΓΙΑ

Νοέβρης μήνας κι' άκόμα να οέσουν τὰ κρα-σιά, ρε Μανιό κολύφερη και δια πολλῶν χιχιά-δων πεπροικισμένη. Για τί, γλέπεις, όσομε τὰ τώ-ρα ειχ με καλοκαιρι κι' άκόμα δέν έσφιξε τὸ κρῖο, να ψήσ και να φκιασῆ τὸ κρασι ως έμπρέπει.

Όλα τὰ καινούργια μου-στιές ειν' άκόμα.

Τούτο όμως, έννοείται και γάρ, ποσώς μᾶς έμπό-δισ να πάρουμε τῆν τσάρ-κα μας σ' ούλα τὰ γνωστά και άγνωστα ταβερνετα Πλακῶς και περιχώρου πρὸς για δοκιμή.

Όυλη τῆν περασμένη βδομάδα έτσι τῆν έχασο. Τί να κάνης, μορ' άδρε-φάρα μου, άν θέλης κάνε κι' άλλοιώς. Με τούς κα-πέλους θα ζήσουμ και μ' αυτούς θα ποθάνουμε οέ τούτο τὸν καληόκο-σμο, μπορείς να τούς χαλάσης χατήρι;

Και να μήν πῆς έσύ, έχουναί αυτοί και οέ κερικαλάνε με τὸ ποτήρι σ' τὸ χέρι.

—Δοκιμασε κι' αυτὸ, βλάμη.

—Πιέ κι' άπό τούτο.

—Δό μας τῆ γνώμη σου για κείνο.

Τί να κάνης! Είναι να μή σου βγῆ τὸ όνο-μα. Ειδὲ άμα σου βγῆ μιὰ βολά, άναλαβαίνεις βαρειές ύποχρεώσεις.

Κι' έγώ, για να ξερῆς, ρε μάτιο, είμαι άπό άνάκαθεν ένήμερος σ' αυτὰ τὰ ζητήματα.

Κρασιόλογος σπεισιαλιτές με τ' όνομα. Μόλις βρέ-ξω τῆ γλώσσα μου σ' ένα κρασί, άμέσως τὸ μπανίζω άν ειν' άσπρο ή κοκκινέλι.

Έμεινανε, για σου πῶ τῆν άμαρτία μου ούλα τὰ κρασιά μ' άρέζουνη κι' ούλα τὰ κατεβάξω άνηλεῶς και δὲ με διαφέρει άν εινη μπουσοκο ή ρεσινα, σῶμα ή γιοματάκι. Μονάχα κάτι γλυκοσιδές Σαμιώτικα και τὰ τοιοῦτα δὲ μπο-ρῶ να τὰ πιῶ. Τῆν προάλλη που μουστειλε ένας μιὰ μπουκάλα άπό τούτου για να δοκι-μάσω, παρα λίγω να τόνε βρίζω.

—Τ' ειν' αυτὰ, ρε! τού κάνω. Για άρρωστο ή για γυναίκα μ' άπέρασες και μουστειλες να ποστισῶ κρασι με ζάχαρη; Ό άντρας, ρε κύριος, θέλει να τὸ νοιώθῆ τὸ κρασι σ' τὸ λα-ρῦγι του, να τού καιη λιγάκι τὰ τζιέρια για να τὸ καταλάβῆ, κι' όχι να τὸ πίνῆ σά γα-λατάκι.

Νομίζω, ρε βάσανο; Τὸ κῆθε κρασι τὸ πίνω και τὸ λέω, φτάνει νανε καλό και τσου-χτερό. Άμα βρῆς τέτοιον, κοκῆνα μεχρί αυ-ριο και μη φοβάσαι χῆρο. Τὸ κρασι ποτές δὲ θα οέ βλάψῆ. Άρρολικός γένεται ὁ άνθρω-πος άπό τὰ σκίρτα και τὰ βρωμαϊκά πιωτά που εινη ούλο οίνοπνευμα. Τὰ κουβεντιάξω όμορφα κι' ώραία.

Ειδὲ τὸ κρασι χρειάζεται για να δένη τὸ κόκκαλο τ' άνθρώπου και να δυναμώνη τὸ νεϋρο του. Σούρωνη λοιπόν όπου τῶβρης και μήν άκους τί λένε οί άμπελοφιλόσοφοι τού φασκόμηλου.

Ειδὲς και στήν Άμερική τί γίνης; Για ν' άπαγορέψῆ ὁ Χάρνιγτ τὸ πιωτί, τῆν έφαγε πανηγυρικῶς σ' τῆς εκλογῆς και τῶρα τὸ κόμμα τῶν ρεμπουμπλικάνων δέν έχει πιὰ τῆ ρεμπου-μπλικα τῆς άξουσίας. Ποιός τούπε να τὰ βάλῆ με τὸ Βάνγκο;

Κι' έχτὸς άπ' αυτὸ να σου πῶ και τ' άλλο μυστικό, ρε βάσανο; Άνθρωπος που δέν πίνει κρασι δὲ μπορεί νανε γλεντζές κι' ανοιχτό-καρδος. Όσοι πίνουνη νερό και γάλα εινη στριμμένα άντερα. Μονάχα οί μπερηδες ξε-ρουνε να ζήσουνη τζένταλμαν. Δέν ειδὲς που τὸ λέει και τὸ τραγοῦδι:

Έμένα μου τὸ ειλπενε άνθρῶποι μερακλήδες πῶς τῆν καλλίτερη ζωῆ τῆν κάνουνε μπερηδες

Τὰ ίδια λέει και τὸ δικαιο τού Κρασοῦ, που τὸ σπουδάξω χρόνια τῶρα τὸ γρουσοῦ-ζικο. Και πρέπει να μᾶς δῆς, ρε γοργόνα μου, που μαζωχνόμασε καμιά βολά όλο οί κρα-σιόφοροι πατέρες σ' τῆν ταβέρνα, για να κατα-λάβῆς πῶς γλεντάει ὁ κόσμος.

Κατέβαξ τὸ λοιπόν, ρε αρχιτεκνικῆν, τῆν ποτήρα άνευ φόβο κι' άνευ κάθον, κι' έτσι μονάχα θα ιδῆς τῆν ύγια σου.

Ζηγήθηκα σκαθί κι' οίνοχός;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

